

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sži/8/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201753
Dátum vydania rozhodnutia:	20.08.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1011201753.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu EUREA, občianske združenie, so sídlom v Bratislave, Tupého 25/A, IČO: 30794242, zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, so sídlom v Bernolákove, Národného oslobodenia 25, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-124/2011 zo dňa 5. októbra 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/170/2011-26 zo dňa 7. novembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/170/2011-26 zo dňa 7. novembra 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 5. októbra 2011, ktorým minister vnútra SR podľa § 19 ods. 2 v spojení s § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len ZSI) zamietol rozklad žalobcu proti rozhodnutiu Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii (povinná osoba) č. KM-419-011/SI-2011 zo dňa 1. augusta 2011, ktorým sa v časti sprístupnenia osobných údajov nachádzajúcich sa v poskytovanej informácii čiastočne nevyhovelo žiadateľovej žiadosti o poskytnutie informácie, ktorou požiadal o sprístupnenie „uznesenia Úradu špeciálnej prokuratúry, ktorým bolo zrušené uznesenie vyšetrovateľa Úradu boja proti korupcii zo dňa 26. novembra 2010 o začatí trestného stíhania, ČVS: PPZ-186/BPK-B-2010“, a toto prvostupňové rozhodnutie zároveň potvrdil.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dôvodil, že z ustanovenia § 11 ods. 1 písmeno d/ ZSI účinného od 1. januára 2012 vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné sprístupňovať

informácie o svojich rozhodnutiach, pričom ide o vyjadrenie princípu prevažujúceho verejného záujmu na informovanosť verejnosti o činnosti orgánov činných v trestnom konaní. Obmedzenie prístupu k informáciám v rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní sa nevzťahuje na informáciu, ktorá sa sprístupňuje podľa osobitného predpisu, pričom poznámka pod čiarou odkazuje okrem iného aj na ustanovenie § 55m ods. 5 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre. Toto ustanovenie stanovuje povinnosť prokuratúry zverejňovať na internetovej stránke generálnej prokuratúry právoplatné uznesenia prokurátora, ktorými sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe, a to do pätnástich dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia, pričom z rozhodnutí sa vylúčia údaje za účelom ochrany právom chránených záujmov (napr. osobné údaje). Ustanovenie § 55m ods. 5 zákona o prokuratúre zároveň stanovuje povinnosť sprístupňovať verejnosti na základe žiadosti podľa ZSI všetky právoplatné uznesenia prokurátora vrátane procesných uznesení (uznesení, ktoré nie sú rozhodnutiami vo veci samej), ako aj obžalobný návrh. Krajský súd ďalej dôvodil, že orgány činné v trestnom konaní musia pritom z textu uznesení alebo obžalobného návrhu vylúčiť informácie chránené ustanoveniami §§ 8 až 11 ZSI (napríklad osobné údaje). Pre posúdenie prejednávanej veci však bola relevantná právna úprava účinná do 1. januára 2012, pričom podľa § 11 ods. 1 písm. d/ účinného do 1. januára 2012 sa sprístupňovali informácie o všetkých rozhodnutiach orgánu činného v trestnom konaní bez bližšej špecifikácie ich druhu (čo vyplývalo z formulácie „okrem informácie o rozhodnutí alebo o výsledku konania“). Krajský súd ďalej uviedol, že povinná osoba s poukazom na § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám, bola oprávnená obmedziť sprístupnenie informácie alebo ju nesprístupniť, pričom postačovalo, aby žalobcovi poskytla informáciu o rozhodnutí alebo o samotnom výsledku konania. Povinná osoba však ustanovenie § 11 ods. 1 písmeno d/ ZSI vyložila extenzívne s tým, že pod pojem „informácia o rozhodnutí“ je možné zahrnúť aj informáciu o celom obsahu rozhodnutia, a to aj o obsahu odôvodnenia, t.j. žalobcovi o informáciu je možné sprístupniť aj celý text daného rozhodnutia, a to aj formou zaslania mu kópie žiadaného rozhodnutia. Žalovaný podľa názoru krajského súdu neporušil zákon o slobodnom prístupe k informáciám, keďže žalobcovi napokon sprístupnil viac informácií ako bol povinný sprístupniť.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní rozhodol tak, že zmení napadnutý rozsudok krajského súdu a žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie a zároveň mu prizná i trovy prvého stupňa ako aj odvolacieho konania. Žalobca uviedol, že v časti odôvodnenia týkajúceho sa osobných údajov sa dostal krajský súd do kolízie s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj vlastnou judikatúrou, na ktorú žalobca v žalobe poukazoval. V napadnutom rozsudku sa súd 1. stupňa nevysporiadal s ústavnoprávnymi aspektmi vecí, na ktoré poukazoval žalobca a krajský súd odklon od judikatúry ani v náznakoch nevysvetlil, nereagoval na žalobné argumenty, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práv žalobcu na súdnu ochranu. Meno a priezvisko akejkoľvek fyzickej osoby, prípadne aj v spojení s údajom o jej pracovisku, nie sú takými trvalými identifikátormi, ktoré by tieto fyzické osoby nezameniteľne identifikovali spomedzi množstva iných fyzických osôb, napríklad obyvateľov Bratislavy, či občanov Slovenskej republiky. Identifikátor v rozsahu meno, priezvisko, pracovisko, teda neurčuje fyzickú osobu takým spôsobom, aby údaje priradené k tomuto identifikátoru alebo v ňom zahrnuté, mali povahu osobných údajov. Uvedené údaje podľa žalobcu nespĺňajú ani definíčné kritérium osobných údajov v zmysle § 3 zákona č. 428/2002 Z.z., nakoľko nejde o informácie týkajúce sa fyzickej osoby, ale ide o informácie týkajúce sa výkonu právomoci prokurátora, resp. politických aktivít politicky činných osôb v spojení s informáciami o financovaní politických strán. Identifikátor v rozsahu meno, priezvisko, pracovisko, nie je ani charakteristikou tvoriacou fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu fyzickej osoby, ako to predpokladá v § 3 zákona č. 428/2002 Z.z.. Žalovaným nesprístupnené údaje nemajú ani povahu informácií týkajúcich sa súkromia, pretože sa týkajú výlučne služobného pomeru prokurátora, či politických aktivít činných politikov. V súvislosti s ústavne konformným výkladom príslušných zákonov, žalobca uviedol, že utajovať mená a priezviská prokurátorov, ktorí už len z podstaty svojho služobného zaradenia nepôsobia v utajení, rovnako ako utajovať mená a priezviská aktívnych politikov nie je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné a naopak, je to doslova škodlivé. Žalobca poukázal na to, že ním požadovaná informácia sa týkala podozrenia z kriminálnych aktivít pri získavaní finančných prostriedkov na činnosť politickej strany (vlastnou hlavou), ktorá spochybňuje samotnú podstatu demokracie a približuje Slovensko k

banánovej republike, a preto by mala byť verejnosť informovaná o priebehu vyšetrovania, vrátane mien a priezvisk aktívnych politikov, ktorí vo veci vypovedali a samozrejme aj mena prokurátora, ktorý vyšetrovaniu zabránil. Ďalej poukázal na to, že čo sa týka rozsahu sprístupňovania informácií o rozhodnutí, tak krajský súd vykonal určitú nadprácu, keď sa zaoberal právnou otázkou, ktorá nebola medzi účastníkmi sporná. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. novembra 2009, č.k. 1Sžo 184/2008.

Žalovaný správny orgán sa ku odvolaniu žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako i konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie žalobcu prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu proti rozsudku krajského súdu nie je možné vyhovieť a to z nasledovných dôvodov :

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú prakticky totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Právo na informácie spolu so slobodou prejavu sú ústavnými právami každého subjektu garantovanými Ústavou Slovenskej republiky, Listou základných práv a slobôd a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť len zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Výkladovým pravidlom pri obmedzovaní základných práv a slobôd je ustanovenie čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Rozsah obmedzení základných práv a slobôd je potrebné vykladať reštriktívne. Zákon č. 211/2000 Z.z. potom v podrobnostiach upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, zistil, že žalobca žiadosťou doručitou Prezidiu Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, požiadal podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o sprístupnenie „uznesenia Úradu špeciálnej prokuratúry,

ktorým bolo zrušené uznesenie vyšetrovateľa Úradu boja proti korupcii zo dňa 26. novembra 2010 o začatí trestného stíhania, ČVS: PPZ-186/BPK-B-2010“.

Zákon č. 211/2000 Z.z. pri sprístupňovaní informácií rozlišuje tri spôsoby vybavenia žiadosti, a to keď:

- povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 (ústne, písomne, odpis, výpis, kópia informácií, telefonicky, faxom, poštou, elektronickou poštou) a v zákonom stanovenej lehote; v tomto prípade sa rozhodnutie urobí záznamom v spise a nie je proti nemu prípustný opravný prostriedok - § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z.
- povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti; v tom prípade vydá v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie, proti ktorému je prípustný opravný prostriedok - § 18 ods. 2, § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z.
- povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila, predpokladá sa, že vydala fiktívne rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu a je proti nemu prípustný opravný prostriedok - § 18 ods. 3, § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné konštatovať, že v predmetnej právnej veci povinná osoba - žalovaný - nebola nečinná, v zákonnej lehote poskytla informácie, vydala rozhodnutie a informáciu sprístupnila, aj keď v inom ako žalobcom požadovanom rozsahu. Obsahom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žalobcu (pozri napríklad uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 184/03 z 1. októbra 2003, publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 334/2003, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Sž 5/2011 zo dňa 16. novembra 2011).

Skutočnosť, že sa žalobca nestotožňuje s obsahom zverejnenej informácie, bez ďalšieho nepredstavuje porušenie ustanovení zákona č. 211/2000 Z.z., ani porušenie práva žalobcu na prijímanie informácií v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje postup a rozhodnutie žalovaného za súladný so zákonom č. 211/2000 Z.z. a čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 6 ods. 1 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd informujú verejnosť o trestnom konaní podľa tohto zákona poskytnutím informácií oznamovacím prostriedkom. Pri tomto informovaní však musia dbať na ochranu utajovanej skutočnosti, obchodného tajomstva, bankového tajomstva, daňového tajomstva, poštového tajomstva alebo telekomunikačného tajomstva.

Podľa § 10 ods. 1 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní sú prokurátor a polícia.

Podľa § 9 ods. 2 ZSI, informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom, povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje zákon alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby.

Podľa § 12 ZSI všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon.

Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ ZSI účinného od 1. januára 2012 povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie, alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov, alebo orgánu činného v trestnom konaní podľa osobitných predpisov (24) okrem informácie o rozhodnutí alebo o výsledku konania, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy, 24).

V ustanovení § 55m zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre je zakotvený inštitút „Zverejňovanie a sprístupňovanie rozhodnutí“.

(1) Prokuratúry sú povinné zverejňovať právoplatné uznesenia prokurátora, ktorými sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe, a to do 15 pracovných dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia.

(2) Generálna prokuratúra zverejňuje aj právoplatné rozhodnutia disciplinárnych komisií, a to do troch pracovných dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

(3) Pred zverejnením rozhodnutí podľa odsekov 1 a 2 sa v nich anonymizujú údaje, ktorých anonymizovaním bude pri zverejňovaní zabezpečená ochrana práv a právom chránených záujmov.

(4) Zverejňovanie rozhodnutí prokurátora podľa odseku 1 a 2 technicky zabezpečuje generálna prokuratúra na svojom webovom sídle.

(5) Prokuratúry sprístupňujú verejnosti na základe žiadosti podľa osobitného zákona 47) všetky právoplatné uznesenia prokurátora vrátane uznesení, ktoré nie sú rozhodnutiami vo veci samej a obžalobný návrh.

(6) Prokuratúra môže zo závažných dôvodov odmietnuť zverejnenie rozhodnutia podľa odseku 1 alebo sprístupnenie informácie podľa odseku 5, ak by zverejnenie rozhodnutia alebo sprístupnenie informácie mohlo zmať alebo podstatne sťažiť dosiahnutie účelu trestného stíhania alebo porušiť práva a právom chránené záujmy. Odmietnutie sprístupnenia musí byť odôvodnené a možno proti nemu podať opravný prostriedok podľa osobitného zákona.

V danom prípade správne konštatuje krajský súd, že pre posúdenie prejednávanej veci bola rozhodujúcou právnou úpravou účinná a to do 1. januára 2012, pričom podľa § 11 ods. 1 písm. d/ účinného do 1. januára 2012 sa sprístupňovali informácie o všetkých rozhodnutiach orgánu činného v trestnom konaní, okrem informácie o rozhodnutí alebo o výsledku konania.

Odvolací súd je toho názoru že povinná osoba postupovala správne, keď žalobcovi sprístupnila predmetné uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry, avšak až po vylúčení osobných údajov, ktoré sa v predmetnom uznesení nachádzajú a týkajú sa subjektov, ktoré nie sú uvedené v § 9 ods. 3 ZSI.

V danom prípade je totiž nesporné, že údaje ako meno, priezvisko, hodnosť a funkcia príslušníka policajného zboru je nevyhnutné považovať za osobné údaje a túto skutočnosť je potrebné aplikovať i vo vzťahu k osobe prokurátora, a to v zmysle § 3 zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov.

V danom prípade žalobca totiž ani v odvolacom konaní nepreukázal, že by disponoval súhlasom dotknutého prokurátora, ktorý predmetnú vec vybavoval, a to na zverejnenie jeho osobných údajov v príslušnom rozsahu v akom sa žalobca týchto údajov domáhal.

Podľa názoru Najvyššieho súdu SR správne povinná osoba skúmala, či zverejnením osobných údajov príslušných policajtov, by sa nedopustila postupu, ktorý by bol v rozpore so zákonom. Je potrebné zdôrazniť, že zákon o ochrane osobných údajov vychádza zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES zo dňa 24. októbra 1995, o ochrane jednotlivcov v súvislosti so spracovávaním osobných údajov a o voľnom pohybe týchto údajov. Zmyslom uvedenej smernice bolo podchytiť v rámci ochrany osobných údajov akékoľvek informácie, ktoré môžu súvisieť s jednotlivcom. Výraz „akékoľvek“ informácie, ktorý je použitý v texte smernice jednoznačne svedčí o širokej ochrane osobných údajov dotýkajúcich sa súkromného a rodinného života jednotlivca v úzkom zmysle, ale tiež informácie o akomkoľvek druhu činnosti, ktorou sa jednotlivец zaoberá, napríklad informácia o jeho pracovných vzťahoch alebo ekonomickom či spoločenskom správaní sa, a zahŕňa tiež informácie o jednotlivcoch bez ohľadu na postavenie alebo úlohu, v akej daná osoba vystupuje, a to ako zamestnanec, zákazník a pod. V danom prípade správne povinná osoba aktívne skúmala existenciu súhlasu dotknutých subjektov na zverejnenie ich osobných údajov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že zverejnením príslušných údajov o dotknutom

subjekte, by došlo k zverejneniu citlivých osobných údajov vypovedajúcich o mene a priezvisku príslušného prokurátora, a to pri plnení jeho služobných úloh, ktoré údaje sú v danom prípade nesporne i chránenými osobnými údajmi v zmysle zákona o ochrane osobných údajov, ako i zákona o slobodnom prístupe k informáciám, k zverejneniu ktorých dotknutý subjekt nedal súhlas, takýto súhlas oprávnená osoba vo vzťahu k povinnej osobe nepreukázala, tiež oprávnená osoba nepreukázala súhlas ďalších osôb, ktorých osobné údaje boli v kópii predmetného uznesenia vypustené, a preto povinná osoba postupovala v súlade so zákonom, ak v tejto časti info-žiadosti oprávnenej osoby nevyhovela.

Za týchto skutkových a právnych okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti a ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal v podstate už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovela a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súladný so zákonom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k O.s.p. tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.